

**Záhady oxfordské
čajovny**

Vražedný koláček

motto

H. Y. HANNA

Vražedný koláček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

H. Y. Hanna

Vražedný koláček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Záhady oxfordské
čajovny**

***Vražedný
koláček***

H. Y. HANNA

Přeložila Michaela Martinová

© H. Y. Hanna, 2016

Translation © Michaela Martinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2805-4

ISBN e-knihy 978-80-267-2811-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2812-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2807-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mojí úžasné mamince
Deborah Inez Deteringové.

Už zase.
Je mi ctí být tvou dcerou.
Jsem ti za to nekonečně vděčná.

Říká se, že pro svoje sny musíte něco obětovat. Jen jsem nečekala, že budu muset přinést oběť v podobě amerického turisty zavražděného tradičním britským koláčkem.

Týden začal docela normálně, s obvyklým přílivem turistů a návštěvníků do naší malé cotswoldské vesničky Meadowford nad Smythem, který díky klikatým dlážděným uličkám a půvabným doškovým chalupám vypadal jako dokonalá pohlednice anglického venkova. I přes jeho krásu a líbeznost by si ho však nejspíš nikdo nevšiml, nebýt toho, že se nachází na okraji nejslavnějšího univerzitního města na světě.

Oxford každoročně navštíví přes devět milionů turistů. Když na nádvořích kolejí zapózovali pro pár fotek a se zbožnou úctou prošli sloupovým nejstarší univerzitou v anglicky mluvícím světě, vydali se do okolní krajiny Cotswolds, kde se kochali malebnými starožitnicstvími, vesnickými trhy a těšili se, až celý výlet završí pravým anglickým odpoledním čajem.

V tu chvíli jsem přicházela na řadu já. Nebo spíš můj nový podnik: čajovna U Koníka. Nabízela jsem to nejlepší tradiční anglické občerstvení, od teplých máslových koláčků s marmeládou a smetanou přes domácí datlové řezy s karamellem až po malé mazanečky, vše podávané s voňavým čajem Earl Grey nebo English Breakfast – *opravdovým* sypaným čajem – v křehkém kostním porcelánu. Moje malá čajovna byla povinnou zastávkou na trase každého návštěvníka.

No dobře, zatím byla spíš místem, kam „určitě musíme příště zajít“, ale každý z nás někde začínal, ne?

Vyvíjelo se to docela slibně. Otevřela jsem před třemi týdny, na začátku října, právě když začínal i svatomichalský semestr (což je nóbl název prvního semestru školního roku, protože Oxford přece musí mít vždycky něco extra), a měla jsem štěstí, že jsem stihla turistickou sezónu na konci léta i příjezd nových studentů s rodinami. O mé čajovně se dokonce psalo v místním

studentském časopise jako o jednom z „top míst, kam vzít rodiče“, a vypadalo to, že má našlápnuto k úspěchu.

Zoufale jsem potřebovala uspět. Ke zděšení mojí rodiny a přátel jsem se vykašlala na práci vrcholové manažerky v Sydney a z jakéhosi bláznivého rozmaru se vrátila domů za svým snem. Utopila jsem v tomhle místě všechny svoje úspory, takže prostě muselo fungovat. Navíc pokud můj podnik brzy nezačne vynášet, nikdy si nebudu moci dovolit vlastní bydlení a to by nejspíš znamenalo moji smrt. Po šesti týdnech doma jsem si totiž uvědomila, že nastěhovat se v devěťadvaceti zpátky k rodičům, je to nejhorší, co se člověku může stát.

Ale když jsem to sobotní ráno stála u pultu a prohlížela si čajovnu, cítila jsem se šťastná a plná naděje. Do oběda zbývala ještě hodina, ale už teď jsme měli téměř plno. Vládla tu příjemná atmosféra prostoupená veselým šumem hovoru, jemným cinkáním porcelánu a lákavou vůní čerstvého pečiva. Lidé studovali jídelní lístky, spokojeně se ládovali nebo ukazovali kolem sebe a obdivně se rozhlíželi po místnosti.

Čajovna se nacházela v tudorovské budově z patnáctého století s charakteristickým hrázděním a stěnami natřenými na bílo. Se svojí doškovou střechou a příčnými štíty vypadala jako typická anglická chalupa na plechovce s čokoládovými bonbony. Dobový šarm interiéru

umocňovala vydlážděná podlaha a přiznané mohutné dřevěné trámy s vestavěným krbem a dělenými okny směřujícími do ulice.

Když jsem podnik přebírala, ani zdaleka takhle nevypadal. Předchozí majitelé ho nechali značně zchátrat – zčásti kvůli finančním potížím, zčásti kvůli osobní letargii (jinak známé jako lenost) a mě stálo hodně úsilí a odhodlání, o úsporách ani nemluvě, navrátit mu jeho zašlou slávu. Jenže když jsem se teď rozhlédla kolem sebe, zaplavil mě stejně obrovský pocit úspěchu jako v den, kdy jsem promovala s červeným diplomem na světoznámé univerzitě pár kilometrů odsud.

Přejela jsem zrakem po stolech a všimla jsem si, že se k nám začínají trousit „štamgasti“. Při pohledu na ně mi srdce zaplesalo radostí. Dostat někoho do svého podniku, obzvlášť když byl unavený a hladový a chtěl si jen někde sednout, to byla jedna věc, ale přimět ho, aby vás zařadil do svojí týdenní rutiny, to byla úplně jiná pocta. Zvlášť když vám tu poctu udělili obyvatelé Meadowfordu nad Smythem, kteří se na všechny přistěhovalce dívali s krajní podezřívavostí.

Ne že bych byla úplně „přistěhovalec“. Žila jsem tu jako malá holka a i potom, co jsem se v pubertě s rodiči přestěhovala do severního Oxfordu, jsme se sem vždycky vraceli na školní prázdniny a prodloužené víkendy.

Ale už jsem byla pryč dost dlouho na to, aby mě považovali za „náplavu“, a věděla jsem, že budu muset tvrdě pracovat, abych si svoje místo ve vesnici vydobyla zpět.

Zdálo se však, že dělám první kroky správným směrem. Kolem bytelného stolu z dubového dřeva u okna seděly čtyři staré dámy s hlavami u sebe jako skupinka zmlsaných slepic rozhodujících se, kterého nešťastného červa sezobnout jako prvního. S naondulovanými bílými vlasy, vlněnými propínacími svetry a brýlemi na nose představovaly ztělesnění milých starých babiček. Ve skutečnosti se však tahle čtveřice vyrovná profesionálům z tajné služby. Jejich hlavní pracovní náplní bylo vědět, co se kde šustne, a mimo tuto základní službu poskytovaly taky nadstandardní servis v podobě vměšování se do cizích záležitostí. Proslýchalo se, že mají v hrsti dokonce i starostu Oxfordu.

Když sedí v mojí čajovně, je to dobré znamení, říkala jsem si s nadějí. *Existuje tak šance, že mě přijmou a schválí.* Pak se mi sevřelo srdce, když jsem si všimla, jak se jedna z nich zamračila a ukázala na položku v jídelním lístku. Ostatní tři se nad něj sklonily a začaly zlověstně pokyvovat hlavami. *Ajéje.* Popadla jsem objednávkový blok a spěchala k jejich stolu.

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravila jsem je a zářivě se na ně usmála. „Co vám dnes mohu nabídnout?“

Všechny naráz otočily hlavy a podívaly se na mě, čtyři páry jasných pichlavých očí a našpulených rtů.

„Jsi nějaká pobledlá, Gemmo,“ prohlásila Mabel Cookeová svým zvučným hlasem. „Víš jistě, že máš dostatek vlákniny, drahá? Když si dáš po ránu ty báječné nové otruby, které mi doporučil doktor Foster, budeš chodit na záchod jako hodinky. Úžasné to funguje, aby se člověk pročistil.“ Naklonila se blíž a teatrálním šepotem hlasitým tak, že ho slyšela celá čajovna, dodala: „A je to mnohem levnější než ta věc, která ti podráždí celé tlusté střevo, drahoušku.“

Viděla jsem, jak na mě pár u vedlejšího stolu vykulil oči, a cítila jsem, jak rudnu. „Ehm... děkuju, paní Cookeová. A teď mi povězte, co si dá...“

„Včera jsem v Oxfordu potkala tvoji matku,“ přerušila mě Glenda Baileyová z druhé strany stolu. Jako obvykle měla rty nalíčené zářivě růžovou rtěnku, která se příšerně tloukla s tvářenkou na líčkách, ale celkový efekt byl svým způsobem okouzlující. Glendě bylo osmdesát, ale působila spíš na osmnáct, a její koketní chování se dokonale hodilo k dívčímu vzhledu. „Nenechala si nedávno udělat vlasy?“

Upřímně řečeno, neměla jsem nejmenší tušení. Vrátila jsem se teprve před šesti týdny a připadalo mi, že matka vypadá pořád stejně, i když měla nejspíš jiný účes než při mé poslední návštěvě Anglie.

„Ehm... ano, myslím, že ano.“

Glenda nesouhlasně mlaskla jazykem a rozrušeně zamrkala. „Otřesný účes, vážně otřesný. Tak plochý a bez tvarý. Nejspíš zašla k jednomu z těch nových nóbl kadeřníků v Oxfordu, že?“

„Ano, tuším, že ano.“

Kolem stolu se ozvalo několikeré hlasité zalapání po dechu.

„Měla přijet k Bridget sem do vesnice,“ prohlásila Mabel nesouhlasně. „Nikdo ti tak neumyje a nevyfouká vlasy jako naše Bridget. Když jsem u ní byla naposledy, dokonce mi dala modrý přeliv zdarma.“ Spokojeně se poplácala po hlavě a pak se na mě zamračila. „Vážně, Gemmo! Dnešní mladí kadeřníci nevědí nic o tom, jak vlasy pořádně nadzvednout a dodat jim objem. Nevím, proč tvoje matka chodí do těch nových hogo fogo salonů.“

Možná proto, že ne každý chce chodit s vatovou helmou na hlavě, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem raději nic neřekla.

„Je to proto, že nemají žádný pojem o výdrž,“ vložila se do hovoru Florence Doylová. V prosté, klidné tváři měla nezvykle vážný výraz. „Nikdy nezažili válku a nemají ponětí o přidělovém systému. Nevědí, jak zařídit, aby věci vydržely co nejdéle. Lidé si dneska myjí vlasy až moc často,“ otrásla se.

„Tak tak. Mojí matce stačilo umýt si je a natočit jednou týdně a mně to stačí taky,“ souhlasila Mabel s důrazným příkřívnutím a podezřívavě se na mě zadívala. „Jak často si myješ vlasy, Gemmo?“

„Já... ehm... jen když potřebuju,“ vykoktala jsem a provinile jsem si vzpomněla na každodenní sprchu a šampon. S odhodlaným úsilím jsem změnila téma. „Co si dneska dáte?“

„Já si dám ty vaše výborné teplé koláčky s marmeládou a smetanou a konvičku English Breakfast, prosím,“ ozvala se Ethel Webbová.

Ethel, nejtišší z celého hloučku, byla laskavá, roztržitá stará panna, která dřív pracovala v místní knihovně, než před několika lety odešla do důchodu. Ještě jsem si pamatovala, jak se na mě usmívala, když mi jako malé holce dávala do průkazky razítko s datem vrácení knih.

Stejně jemně se na mě usmála i teď. „Řekla bych, že jsi s čajovnou odvedla skvělou práci, Gemmo. Jsem na tebe opravdu pyšná.“

Překvapeně jsem se na ni podívala a náhle se mi sevřelo hrdlo. Od chvíle, kdy jsem oznámila svoje rozhodnutí opustit slibně se rozvíjející kariéru ve velké mezinárodní firmě a začít pracovat ve vesnické čajovně, jsem se setkávala s různými reakcemi, od šokované nedůvěry

až po zděšený nesouhlas. Až do teď jsem si neuvědomovala, jak moc je pro mě trocha podpory důležitá.

„Děkuju...“ Rychle jsem zamrkala. „Děkuju, slečno Webbová. Ani nevíte, jak moc si vašich slov vážím.“

V očích se jí vesele zablesklo. „Gemma, drahá, myslíš, že když už je ti skoro třicet, mohla bys mi říkat Ethel? Už nejsem za pultem v knihovně, víš?“

„Pokusím se, slečno... Ethel,“ odpověděla jsem a oplátila jí úsměv.

Podařilo se mi přijmout zbytek objednávek bez dalších komentářů na adresu mého trávení, vlasových folikul mé matky nebo nešetrnosti mladé generace a s úlevou jsem rychlým krokem zamířila zpátky k pultu. Cestu mi zkřížila moje nejlepší kamarádka Cassie. Obsluhovala početnou skupinu amerických turistů, kteří právě přijeli autobusem a nyní se usadili ke stolkům u protější stěny.

„Vypadá to, že jsi přežila další setkání s místní rozvědkou,“ popíchla mě s úsměvem, když jsme obě obešly pult.

Zakoulela jsem očima. „Jestli ještě jednou uslyším o Mabeliných ‚pravidelných‘ střevních návycích, tak jim asi už ukážu dveře.“

„Ode mě se soucitu nedočkáš,“ prohlásila Cassie. „Zatím jsi je musela snášet jen tři týdny. Mně byly v patách

posledních osm let, zatímco ty ses potulovala někde u protinožců.“

S Cassie jsme se znaly od doby, kdy jsme obě věřily na Santu Clause. Okamžik, kdy jsme si poprvé sedly vedle sebe ve třídě naší vesnické školy, byl začátkem nečekaného, ale nádherného přátelství. Nečekaného proto, že byste nenašli dva tak rozdílné lidi jako mě a Cassie. Byla z pěti sourozenců, z velké, hlučné rodiny, kde si všichni neustále povídali, když zrovna nezpívali, netancovali, nemalovali nebo nevyřezávali. U nich doma panoval velký zmatek a nepořádek. Její rodiče byli „umělci“ v pravém slova smyslu a věřili, že nejdůležitější v životě je tvůrčí svoboda a vyjádření osobnosti. Nikoho tedy nepřekvapilo, když si Cassie vybrala studium výtvarného umění na Oxfordu.

Já jsem se naopak narodila jako jedináček v domácnosti vyšší střední třídy, kde nikdo nemluvil hlasitěji než tlumeným šepotem prostým jakýchkoli emocí. Náš dům představoval vždy dokonale naklizenou svatyni s krémovým nábytkem a ladícími závěsy. Moji rodiče byli „Britové“ v tom pravém slova smyslu – aspoň tak, jak to chápali oni. Nejdůležitější v životě byl bohorovný klid a vybrané chování. K lístosti mé matky neexistoval na Oxfordu studijní obor „Způsoby mladé dámy“, a tak se musela spokojit s tím, že jsem vystudovala anglický jazyk a literaturu.

Jako většina umělců si Cassie přivydělávala na částečný úvazek tam, kde se zrovna něco naskytlo. Když se dozvěděla o mých plánech vrátit se do Meadowfordu a otevřít si čajovnu, nedalo mi moc práce ji přesvědčit, aby se vykašlala na svoje současné zaměstnání a šla do toho se mnou. Její předchozí zkušenosti s prací servírky byly k nezaplacení. I teď jsem s obdivem sledovala, jak zkušeně vyskládala na předloktí několik talířů naložených koláčky, cheesecakem i lívanci a spolu s konvicí čaje a dvěma šálky vyrazila ke stolku u dveří plného japonských turistů.

Moji pozornost upoutalo podivné luskání, a když jsem se otočila za zdrojem toho zvuku, zjistila jsem, že vychází od urostlého muže. Zřejmě patřil ke skupině turistů, která právě vešla dovnitř. Seděl u stolu na okraji skupiny, levou ruku ve vzduchu a netrpělivě luskal, jako když někdo volá neposlušného psa. Zamračila jsem se nad jeho neurvalostí, ale pak jsem si připomněla, že teď pracuju v pohostinství. *Profesionální, přátelská obsluha, ať se děje co se děje.* Zhluboka jsem se nadechla a zamířila k němu.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“

„Jo, chci sklenici vody.“

Měl silný americký přízvuk a agresivní vystupování, čímž mě okamžitě vytočil, ale zachovala jsem úsměv.

„Jistě.“ Už jsem se od něj odvracela, ale zarazila jsem se, když se ozval znovu.

„Počkejte, je to voda z kohoutku? Já piju jen filtrovanou.“

„Obávám se, že filtr nevedeme, pane. Je to obyčejná voda z kohoutku. Ve Velké Británii je pití takové vody naprosto bezpečné. Máme v nabídce i balenou vodu, pokud jí dáváte přednost.“

Zakabonil se na mě. „Taková zlodějina. Chtít platit za vodu.“

Potlačila jsem povzdech. „Samozřejmě můžete dostat vodu zadarmo, ale bude to voda z kohoutku. Za balenou vodu platíme, takže vám ji musím naučtovat.“

„Dobře, dobře...“ Mávl rukou. „Tak mi přineste sklenici vody z kohoutku. A dejte do ní led.“

Otočila jsem se k odchodu, ale jeho hlas mě znovu zastavil.

„Mimochodem, obsluha je příšerná. Sedím tu už celou věčnost a ještě jsem si ani neobjednal!“

Udiveně jsem se na něj podívala a přemýšlela, jestli to myslí vážně. Uvědomoval si, že přišel teprve před pár minutami? Ostatní stále hloubali nad jídelními lístky. Jedna žena ze skupiny, která seděla u vedlejšího stolu se svým malým synkem, na mě soucitně pohlédla a usmála se. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla nosem.

„Jen si vezmu objednávkový blok, pane.“

„Jo, tak si pospěšte. Nemám na to celý den.“

Zatnula jsem zuby a vrátila se k pultu. Náladu mi nezlepšilo ani to, když jsem tam našla Cassie s podrážděným výrazem ve tváři.

„Obchod je zase prázdný.“

„Sakra,“ zabručela jsem si pod nos. „Müsli, já tě zabiju!“

Ne, nešlo o to, že bych snad nějak abnormálně nenáviděla cereálie. Müsli byla kočka a jako všechny kočky si libovala v tom, že dělala přesný opak toho, co po ní člověk chtěl. Inspektor potravinářské inspekce byl neoblomný – kočku jsem mohla mít v podniku jedině v případě, že se bude držet mimo kuchyň a čajovnu. *Jednoduché*, pomyslela jsem si. *Prostě budu Müsli nechávat v přístavbě*. Měli jsme tam malý obchůdek s oxfordskými suvenýry a potřebami k přípravě anglického čaje. Skutečnost, že mě slova „jednoduché“ a „kočka“ napadla v jedné větě, vám nejspíš napoví, že jsem toho o kočkovitých šelmách moc nevěděla.

Dobře, přiznám se vám – vždycky jsem měla radši psy. Myslím si, že kočky jsou fascinující, krásné a vypadají skvěle na právníčkách, ale ne na mém klíně, který je pak celý od chlupů, a už vůbec ne v mojí čajovně, kde se všem pletou pod nohy. Ptáte se, proč tady vlastně tu mourovatou nezbednici mám? Přišla v jednom balíčku

s mým šéfkuchařem. A věřte mi, že Fletcher Wilson dokáže s mixérem a špachtlí doslova zázraky. Jakmile jednou ochutnáte jeho datlový pudink s karamellem, bez váhání byste je vyměnili za svoje prvorozené dítě. Takže souhlasit s tím, že si s sebou může brát do práce kočku, mi připadalo jako malá cena výměnou za jeho kulinářské umění.

Nepočítala jsem ovšem s tím, že se z té malé kočičí slečny vyklube tak společenský tvor a mistryně úniků. Netrvalo dlouho a Müsli usoudila, že v žádném případě nezůstane v obchodě, když se ta pravá zábava odehrává tady v čajovně, a jejím životním posláním se stalo utéct při první možné příležitosti. Nemohla jsem se jí divit. Vlastně jsem se cítila provinile pokaždé, když jsem viděla tu malou kočičí tvářičku s růžovým čumáčkem přitisknutým ke sklu, jak zamyšleně hledí skrz dveře oddělující obchod od čajovny. Jenže zákony o hygieně potravin byly jednou z věcí, které jsem nemohla ignorovat, pokud jsem nechtěla přijít o licenci.

„Někteří z těch japonských turistů si asi šli do obchodu prohlédnout zboží a ona vyklouzla ven, když otevřeli dveře,“ poznamenala Cassie.

Povzdechla jsem si a přejela pohledem po místnosti, jestli mezi stoly nespatřím malý mourovatý kožíšek. Nikde po něm však nebylo ani stopy. Přikrčila jsem se,

abych měla lepší výhled, ale neviděla jsem nic než les nohou... Skousla jsem si ret. Kam se ta kočka poděla? Musela jsem ji najít dřív, než si někdo ze zákazníků všimne, že si tady jen tak pobíhá. Poslední, co jsem potřebovala, bylo to, aby Mabel a její přítelkyně zjistily, že jsem porušila hygienické normy. Ta zpráva by se roznese-la přes půl Oxfordshiru ani ne do večera.

„Hej! Je tady nějaká obsluha?!“ ozval se rozčilený hlas s americkým přízvukem.

Rychle jsem se narovnala. Bože, princ Krasoň mi úplně vypadl z hlavy. Věnovala jsem Cassie uštvaný pohled. „Hledej dál, jo?“

Vzala jsem si objednávkový blok a pak jsem z náhlého popudu popadla talíř s čerstvým ostružinovým cheesecakem, který se právě objevil ve výdejním okénku z kuchyně. Říká se přece, že láska prochází žaludkem. Přidala jsem nůž, vidličku a obláček šlehačky, pak jsem došla k panu Okouzlujícímu a postavila všechno před něj.

„Omlouvám se za čekání, pane, snad vám ho vynahradí malá pozornost podniku. Je to jedna z našich top specialit.“

„Hm.“ Vypadal překvapeně. Vzal do ruky vidličku, odkrojil kousek měkkého krémového koláče a opatrně si ho vložil do úst. Oči se mu mírně zaleskly a jeho výraz změkkl. „Řekněme..., že to není špatné.“

Potlačila jsem nutkání protočit oči. Od někoho jako on se nejspíš jednalo o velkou pochvalu. V návalu velkorysosti jsem si pomyslela, že možná jen patří mezi lidi, kteří jsou opravdu nevrlí, když mají hlad. Zapisovala jsem si jeho objednávku a pokradmu ho pozorovala. Byl to velký, robustní muž s hranatou, téměř čtvercovou hlavou, masitými tvářemi a odstátýma ušima. Při řeči mu ústa na jedné straně mírně padala – že by následek mrtvice? – a já mu tipovala něco kolem čtyřicítky, i když vypadal starší. Mezi ostatními turisty působil poněkud nepatříčně, ačkoli byl oblečený jako jeden z nich. Měl na sobě kalhoty, křiklavou košili a sportovní bundu a na židli vedle sebe položený jakýsi batoh, ale stejně mezi ně nezapadal.

„... a chleba musí být měkký, rozumíte? Nechci sendvič s tvrdou kůrkou.“

„Naše sendviče se připravují tradičním způsobem z neopečeného toastového chleba s odkrojenou kůrkou, takže jsou všechny velice měkké,“ ujistila jsem ho. Všimla jsem si turistické mapy Oxfordu rozložené na stole před ním a zdvořile se na něj usmála. „Vyzrazil jste na prohlídku Oxfordu, pane?“

„Cože?“ Sklonil pohled k mapě. „Ach ano, jistě.“ Věnoval mi plachý úsměv. „Jsem tu poprvé, v Oxfordu jsem ještě nikdy nebyl. Musím zjistit, jak se tu pohybovat.“

Poslyšte, nevíte náhodou, jak dlouho to trvá pěšky od Bodleyovy knihovny ke koleji Magdalen College?“

„Tak deset až patnáct minut, déle ne. Můžete to vzít zkratkou přes Catte Street na High Street a pak jen odbočit doleva a sejít rovně dolů k mostu.“

„Catte Street... ta se napojuje na hlavní ulici naproti bance, že?“

Zamračila jsem se. „Myslíte Old Bank, hotel v budově bývalé banky?“

Zamrkal a ve tváři se mu mihl zmatený výraz, který rychle vystřídal uhlazený úsměv. „Jasně, ano, to jsem měl na mysli.“ Složil mapu. „No, každopádně děkuju za radu. Máte tady toalety?“

Nasměrovala jsem ho ke dveřím vedle obchodu a pak jsem spěchala zpátky k pultu, abych vyřídila jeho objednávku. Trhla jsem sebou, když jsem v kuchyni zaslechla zvýšené hlasy. Uvažovala jsem, jestli Cassie právě oznámila Fletcherovi, že se mu ztratila kočka. Doufala jsem, že ho to příliš nerozruší. Fletcher byl... jak jen to říct... poněkud citlivý. Byl příšerně stydlivý a nedokázal navazovat vztahy s jinými lidmi jako většina z nás. Už jen dívat se do očí, když s vámi mluvil, pro něj představovalo nepřekonatelný problém. Zdálo se, že jedině zvířata ho dokážou přimět, aby vylezl z ulity, a já jsem věděla, že Müsliina přítomnost v čajovně mu pomáhá uklidnit nervy a všechno zvládat.

Vzpomněla jsem si, že mě náš americký host požádal o vodu, rychle jsem mu natočila plnou sklenici, přidala několik kostek ledu a odnesla mu ji ke stolu. Když jsem ji pokládala na stůl, malý chlapec u vedlejšího stolu s výkřikem vyskočil a strčil do mě loktem. Voda vyšpláchla ze sklenky na mužův batoh.

„Do háje!“ zamumlala jsem.

„Moc mě to mrzí,“ ozvala se žena od vedlejšího stolu. „Huntere, omluv se té paní.“

Roztržitě jsem se na chlapce usmála. „To je v pořádku. Byla to nehoda.“

Odložila jsem sklenici, zvedla batoh a snažila se z něj setřást vodu. Byl rozepnutý a spousta vody se vylila na desky uvnitř. Na okamžik jsem zaváhala, pak jsem desky vytáhla a z držáku na stole vzala ubrousek, abych je utřela. Srdce se mi sevřelo, když jsem si všimla, že se voda dostala do desek a smáčela svazek papírů uvnitř. Dovedla jsem si představit, jak Američan zareaguje, až vyjde z toalet a zjistí, co se stalo.

Spěšně jsem těch několik listů vytáhla ven a otřela je dalšími ubrousky. Voda prosákla skrz první stránku. Doufala jsem, že to není nic důležitého. Vypadalo to jako oficiální dopis s hlavičkou Oxfordské univerzity, ale větší starosti mi dělalo zápatí s podpisem, zjevně psaným plnicím perem, který se rozmazal přes půlku stránky.

Horečně jsem ho osušovala ubrouskem a v duchu se zoufale přesvědčovala, že většina podpisů je stejně nečitelná. Například u tohohle se dalo sotva rozpoznat, jak se jmenuje. Vypadalo to jako G a potom Hayes nebo Hughes, ale v každém případě...

„CO SI SAKRA MYSLÍTE, ŽE DĚLÁTE?“

Zalapala jsem po dechu, když mě čísi ruka popadla za zápěstí a prudce mě odtáhla od stolu. Hovor u vedlejšího stolu ustal a celá místnost ztichla, jak se všichni otočili a zírali naším směrem. Američan se nade mnou tyčil, jednu ruku obtočenou kolem mého zápěstí a v druhé matně se lesknoucí předmět. Vytřeštila jsem oči, když jsem si uvědomila, že je to nůž.

„Ni... nic,“ vykoktala jsem překvapeně a pokusila se vytrhnout ruku z jeho sevření. „Vylila jsem vám na ty papíry trochu vody a jen jsem se snažila je osušit.“

Američan si uvědomil, že na něj zírá celá místnost. Pustil moje zápěstí, položil nůž zpátky na talířek s cheese-cakem a pokusil se o úsměv.

„Aha... jo, jasně. Promiňte. V dnešní době není člověk nikdy příliš opatrný, víte, zvláště na cestách. Všechny ty krádeže identity a podobně.“

Promnula jsem si zápěstí. „Mohu vás ujistit, pane, že jsem se nepokoušela ukrást vaši identitu. Jen jsem se snažila co nejrychleji setřít vodu.“

Rozpačitě mávl rukou. „Stejně nejde o nic důležitého. Jen nějaké turistické brožury a tak.“ Bez ladu a skladu zastrčil papíry zpátky do složky a rázně ji zavřel.

Vzala jsem poloprázdnou sklenici, slíbila, že se vrátím s další, a vzdálila jsem se. Jenže ten muž už podnítil moji zvědavost. Proč lhal? Očividně se nejednalo jen o nějaké turistické brožury. Zatraceně, choval se, jako by šlo o státní tajemství! Připomněla jsem si, že mi do toho nic není. Od otevření čajovny jsem se naučila, že v pohostinství člověk potkává různé lidi a že je nejlepší nad jejich výstřednostmi přivírat oči. Zajímalo mě jedině to, že si u mě objednali jídlo a zaplatili účet.

Kromě toho mě trápily mnohem palčivější problémy než nějaký nevrlý Američan. Když jsem se vrátila k pultu, s nadějí jsem pohlédla na Cassie, ale ta jen zavrtěla hlavou.

„Ještě jsem ji nenašla. Potíží je v tom, že se ani nemůžu pořádně podívat pod stoly, leda že bych si klekla a lezla kolem po čtyřech.“ Kývla směrem za moje rameno. „Co to mělo znamenat? Ten chlap je jak z *Amerického psycha*.“

Pokrčila jsem rameny. „Bůhví. Dneska ráno nejspíš vystoupil na špatné straně Atlantiku. Pusť ho z hlavy... větší starosti mi dělá ta kočka.“

„Musela jsem to říct Fletcherovi,“ přiznala Cassie nervózně. „Šla jsem se podívat, jestli neproklouzla do kuchyně, a on chtěl vědět, co hledám.“

„Jak to vzal?“

„Moc dobře ne,“ zašklebila se Cassie. „Chtěl ji jít hledat, ale ujistila jsem ho, že to máme pod palcem. Zrovna připravuje objednávky pro stoly u okna a pak ho čeká ta velká skupina turistů. Nemůžou se zpozdit, autobus do Oxfordu odjíždí za pětáctyřicet minut.“

Povzdechla jsem si, znovu se otočila a rozhlédla se po místnosti. Najednou jsem ztuhla.

„Cassie!“ zasyčela jsem. „Co je to tamhle?“

Cassie vykulila oči. Věděla jsem, že vidí to, co já. U zdi za židlí Mabel Cookeové se mihl malý šedivý ocásek.

„Nééé,“ zasténala Cassie. „Ze všech stolů tady si ta malá potvůrka musela vybrat zrovna tenhle? Co chceš dělat?“

Naštěstí se v tu chvíli ve výdejním okénku objevila objednávka pro staré dámy. Naložila jsem ji na táč a spěchala přes celou místnost k nim.

„Už se to nese,“ oznámila jsem jim, když jsem položila táč na stůl. Mírně jsem se naklonila ke straně a nakoukla za Mabelinu židli. Ocásek sebou zaškubal sem a tam a pak zmizel pod stolem.

„Jsi v pořádku, drahá?“ zeptala se Glenda. „Vypadáš trochu přepadle.“

„Ale ne, nic mi není,“ ujistila jsem ji rychle. Vyložila jsem jejich objednávku z podnosu, přešlápla jsem z nohy na nohu a uvažovala, jak najít záminku, abych se dostala pod stůl a mohla chytit tu zpropadenou kočku. Čtyři staré dámy se na mě vyčkávavě zahleděly.

„Ehm... Můžu vám donést ještě něco jiného?“

Zavrtěly hlavami.

„Ne, drahá. Jen utíkej, vidíme, že se musíš postarat o spoustu zákazníků.“

„Hm, to ano... Dneska je tu příjemně rušno, že? Je skvělé mít tolik práce, i když se to asi dalo čekat, je přece sobota, a to je vždycky nejrušnější den v týdnu,“ blábolila jsem. „Ne že bych snad chtěla být pořád v jenom kole, ale občas to neuškodí. Je třeba najít rovnováhu...“

Zíraly na mě a zjevně přemýšlely, jestli mi nepřeskočilo. V zoufalství jsem chytila okraj stolu a trochu s ním zacloumala.

„Á, vypadá to, že se váš stůl trochu viklá. Myslím si, že jedna noha by potřebovala vypodložit.“

Mabel Cookeová se do masivního dubového stolu opřela vši silou. „Mně to přijde v pořádku,“ prohlásila pochybovačně.

„Vážně? Protože mně připadá opravdu vratký.“ Nehodlala jsem to jen tak vzdát. „Víte co? Prostě pod jednu nohu strčím kousek papíru a bude to. Omluvte mě...“

Popadla jsem ubrousek, klekla si a zalezla pod stůl dřív, než stačily zareagovat. Stůl byl přiřazen kratší stranou ke zdi a po obou stranách stály dvě židle. Müsli seděla u stěny, čumáčkem ke mně, a pozorovala mě jasně zelenýma očima.

„Müsli!“ sykla jsem potichu. „Pojď sem!“

Nevinně na mě mrkla.

„Pojď sem, ty zatracená kočko!“

Pohrdavě se na mě podívala, zvedla tlapku a začala si ji líně omývat.

Grrrr. Přemýšlela jsem, co mám dělat. Mohla jsem natáhnout ruku a pokusit se chytit ji za obojek, ale to by znamenalo prostrčit paži řadou nohou přede mnou, a i kdybych ji chytila, musela bych ji mezi těma nohama protáhnout zpátky. Jak by stařenky ucítily, že se o ně otírá chlupaté kočičí tělíčko, nejspíš by všechny dostaly infarkt.

„Gemmo, drahoušku, jsi v pořádku?“

„Ehm... Ano, samozřejmě, už to bude jen chvilinka.“

„Nepotřebuješ pomoc?“

„Ne, ne,“ odvětila jsem zoufale. „Děkuju, ale zvládnou to sama.“

Obrátila jsem pozornost zpátky ke kočce. Rozhodla jsem se zkusit jinou taktiku. S obrovským úsilím jsem přinutila svůj hlas k jemnému šepotu. „Müsli, pojď sem, čičiči...“

Kočka se přestala mýt a zvědavě si mě prohlížela.
„*Mňau?*“

„Gemma, drahá, ty mňoukáš?“

„Ne, ne! Říkala jsem *au*, ne *mňau*. Skřípla jsem si prst, ale už je to dobré, už to skoro mám.“

„Ale prosím tě, zjevně máš potíže. Počkej, pomůžu ti,“ ozval se Mabelin hřmotný hlas. Viděla jsem, jak se její židle odsouvá od stolu.

„Ne, ne!“ vykřikla jsem znovu a poplašeně sebou trhla, až jsem se hlavou udeřila o spodní stranu stolu. „Au!“
Teď to vážně bolelo.

Hlasité bouchnutí kočku vyděsilo. Vystřelila zpod stolu a rozběhla se přes místnost ke skupině turistů. Vycouvala jsem ven, vstala a třela si bolavou hlavu.

„Gemma, drahoušku, určitě jsi v pořádku?“

Setkala jsem se se čtyřmi páry skeptických očí. „Ano, nic mi není. Omlouvám se, jsem pěkně nemehlo. Teď už vás nechám, abyste si v klidu vychutnaly čaj.“

Spěšně jsem zamířila na druhý konec místnosti ke skupině turistů. Prudce jsem se však zarazila, když jsem mezi dvěma židlemi zahlédla vykukovat malou mourovatou hlavičku. Přísahám, že na mě ta kočka vyplázla jazyk.

Mrška jedna. Zamračila jsem se. Tak nenučeně, jak jen to šlo, jsem přešla k ní a pomalu jsem se sklonila.

Podívala se na mě těma svýma velkýma zelenýma očima, ocásek obtočený kolem předních tlapek, ale jakmile jsem se natáhla, abych ji chytila, vrhla se pod stůl.

„Do háje!“ zamumlala jsem si pod nos.

„Nějaký problém?“ ozvalo se ze židle těsně vedle místa, kde se uvelebila Müsli. Vzhledla jsem a spatřila maminku toho malého chlapce, Huntera, tu, která se na mě předtím soucitně usmívala.

„Ne, ne, žádný problém,“ ujistila jsem ji rychle. „Už jste si objednali?“

„Ano, před chvílí přišla ta druhá milá slečna, tak jsme si objednali u ní.“ Usmála se na mě, ale pak se zakabonila, střelila pohledem po Američanovi u vedlejšího stolu a ztišila hlas. „Doufám, že si nemyslíte, že všichni Američani jsou jako on.“

Opětovala jsem její úsměv. „Pokud si nemyslíte, že všichni Angličani jsou jako Mr. Bean.“

Zasmála se, ale ať už chtěla říct cokoli, přerušil ji její syn, který náhle vyskočil ze židle a vzrušeně ukázal prstem.

„Hele, mami, podívej! Táhle je kočka!“

Zasténala jsem.

Polovina turistů vstala, aby se přesvědčila na vlastní oči, a náhlé zaskřípání tolika židlí Müsli tak vyplašilo, že vyběhla zpod stolu. Pokusila jsem se ji chytit, ale hbitě prosvístěla kolem.

„Já ji dostanu!“ vykřikl chlapec a vrhnul se na ni. Müsli se však snadno vyhnula jeho napřaženým rukám, proklouzla mu mezi nohama, prosmýkla se kolem jeho židle a odhopkala k vedlejšímu stolu, kde seděl Američan. Ten při tom pozdvižení vzhlédl a začal se zvedat ze židle.

„Co to...“ zavrčel.

Spěchala jsem k němu. „Moc se omlouvám, pane! Jen mi dejte chvilku a já ji chytím...“

„Můžete mi laskavě vysvětlit, co tady dělá to zvíře? Co je tohle za podnik?“

„Promiňte! Omlouvám se!“ zvolala jsem zadýchaně a protáhla se kolem něj, abych se pokusila chytit chlupatý ocas. „Stala se taková... ehm... nehoda. Kočku tu normálně nemíváme.“

Müsli se proplížila okolo stolu a pak se pokusila proběhnout kolem Američana. Ten zhnuseně zkřivil obličej, a když pelášila kolem něj, vztekla ji nakopl.

„Zvíře jedno prašivý!“

Ozvalo se hlasité zalapání po dechu. Trhla jsem sebou a zjistila, že Fletcher stojí ve dveřích kuchyně. Vypoulené oči upíral přímo na Američana.

„Fletchere!“ Zvedla jsem ruku, abych ho uklidnila. „Fletchere, jsem si jistá, že ten pán nechtěl Müsli ublížit.“

Podívala jsem se na Američana napůl v očekávání, že se vytasí s omluvami a výmluvami, ale k mému překvapení

jsem v jeho tváři nespatriła výčítky, nýbrž nadmíru spokojený úsměv. Pociťala jsem k němu silnou nechuť. Na první pohled bylo patrné, že si v utrpení, které způsobil, vyloženě libuje. Ten člověk byl tyran a jako všichni tyrani měl potěšení z toho, jak se před ním ostatní kroutí.

„To nebylo na místě, pane,“ ohradila jsem se zostra. „Uvědomuju si, že ta kočka tu neměla co dělat, ale to vám ještě nedává právo do ní kopat.“

Obrátil se zpátky ke mně. „Vážně? Jsem zvědavý, jestli to zopakujete i kontrole z hygieny,“ ušklíbl se. „Můžu vás nahlásit a hned zítra to tady zavřou.“

„Já...“ Raději jsem si svůj názor nechala pro sebe. Měl pravdu. Ochránce zvířat by nakonec trumflý zákony o potravinách a hygieně. Polkla jsem, zhluboka se nadechla a přinutila se k omluvnému úsměvu. „Je mi to moc líto, pane. Mohu vám nabídnout jídlo zdarma, abych vám vynahradila způsobené nepříjemnosti.“

„Jo, to se mi líbí víc.“ Zazubil se na mě, naposledy pohlédl na Fletchera, kterého Cassie odváděla zpátky do kuchyně, a znovu se posadil.

Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že ten rámus vyděsil Müsli natolik, že se sama od sebe vrátila do obchodu. Aspoň jednu světlou stránku tohle fiasko tedy mělo. Do čajovny se pomalu vracel klid a já jsem vroucně doufala, že dneska už nás žádné další drama nečeká.

Následující půlhodinu jsme se nezastavily, abychom stihly celou skupinu turistů obsloužit před odjezdem autobusu. Těšila jsem se, až se konečně zbavím toho protivného Američana. Jeho drzé požadavky a nesnesitelné chování nebraly konce a já měla co dělat, abych udržela jazyk za zuby. K mému překvapení však vstal, ještě než ostatní dojedli a dopili, a zamířil k pultu.

„Vaše jídlo je na účet podniku, pane,“ připomněla jsem mu. „Zbytek skupiny ale ještě nedojedl.“

„Cože?“ Zalétl pohledem ke stolkům a pak se otočil zpátky ke mně. „Aha, to nevádí. Nebudu na ně čekat a půjdu napřed. Poslyšte, doslechl jsem se, že tahle